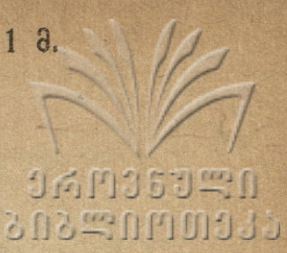

ს ი ა ნ გ ი

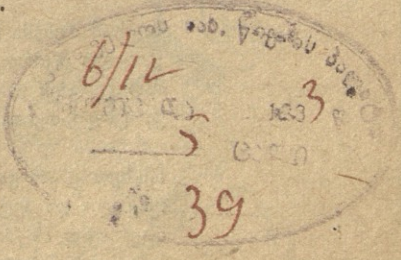

ქალთა ღვაწლი

ნახ. გ. იხაევსა

— ამხანაგო კაპიტანო, ჩვენი არმიის შტაბი გილოცავთ რვა მარტის დღესასწაულს ამ თაიგულით.
— გამადლობთ! გთხოვთ ჩემის მხრივაც მიულოცოთ შტაბს 8 მარტი—ამ „თაიგულით“.

ერთად შევხვდებით!

(სატრფიალო ბარათი)

1.

ჩემო კარგო, გწერ ბარათს,
თუმც ვერ მოგწერ ვველაფერს,
ღრო არ მაქვს,—მტერს არ უთმობ
ღროშას წითლად შენადებს.
მებრძოლს ცეცხლის ხაზზედა
არ მივიწყებ, ძვირფასო,
შენ საჩუქრებს მიგზავნი,
მე კი რით დაგიფასო?

მხოლოდ ერთი იმედით
და რწმენით მე ვენთები,
ზეიმს ჩვენი ქუჩისას
მალე ერთად შევხვდებით.

2.

ჩვენი სოფლის ღაბეებს
ახლა რა შეედრება,
მთვარე ციდან დასცქერის,
სოფელს შუქი ენთება,
აქაც თეთრი ღამეა
და ცა მეხად მქუხარე,
წინ მივდივარ, ბრძოლის გზას
არსად არ გადავუხარე.

მხოლოდ ერთი იმედით
და რწმენით მე ვენთები,
ზეიმს ჩვენი ქუჩისას
მალე ერთად შევხვდებით.

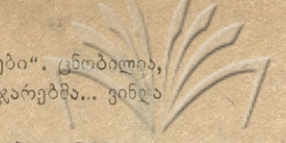
3.

ღედის სახე წინ მიღვას
და შენც, ტურფავ გიგონებ,
თითქოს მეაღერსები
და მეც მკერდზე გიკონებ.
და ეს მოგონებანი
ფარად დამაქვს ბრძოლის ღროს,
მზათ ვარ დავთმო. სიცოცხლე,
თუ სამშობლო მოითხოვს...

მხოლოდ ერთი იმედით
და რწმენით მე ვენთები,
ზეიმს ჩვენი ქუჩისას
მალე ერთად შევხვდებით.

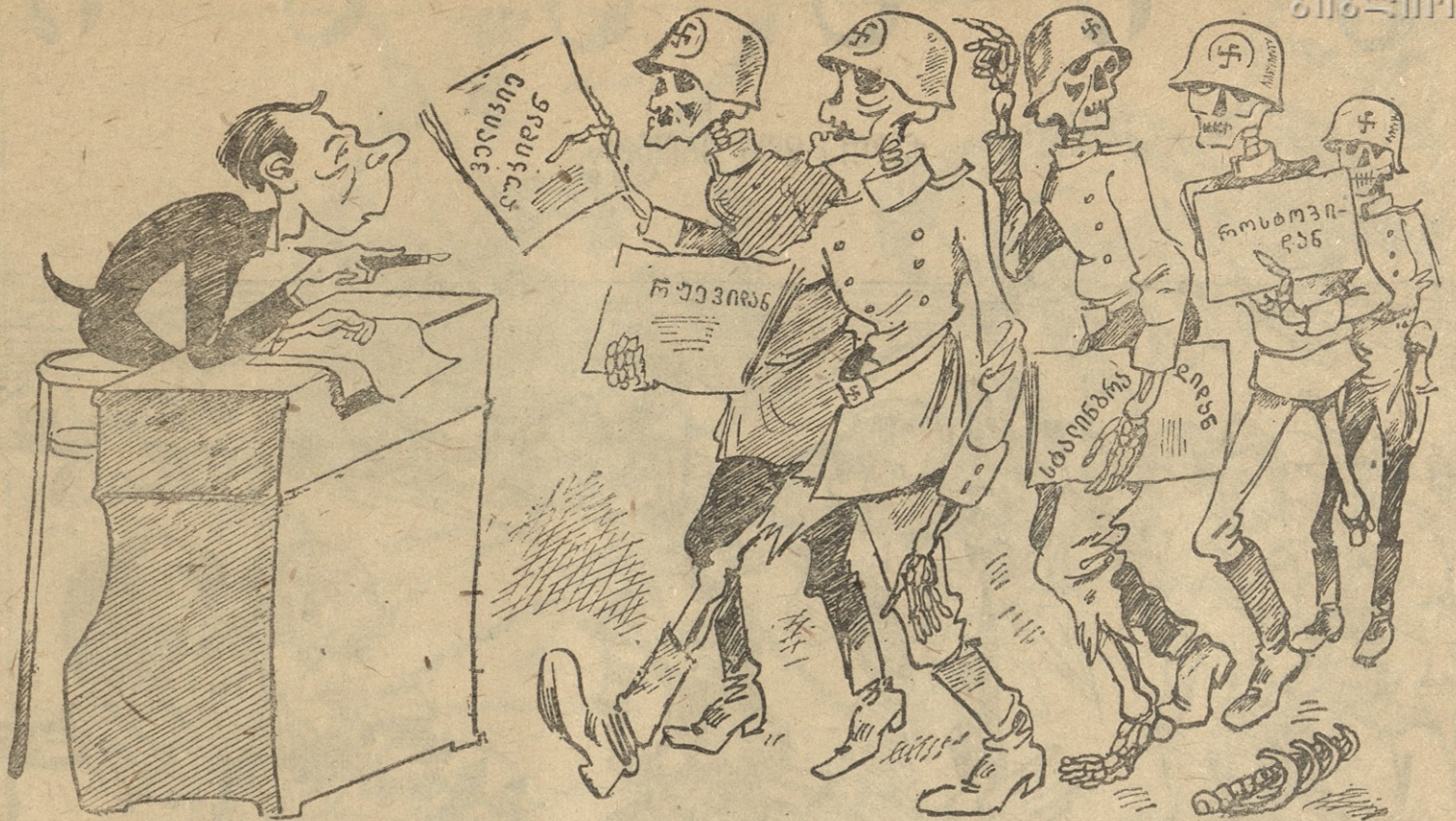
სანდრა ეული

ბერლინის რადიომ გამოაცხადა: „გებელსმა მიიღო ველიკე ლუკის გმირი დამცველები“. ცნობილია, რომ ველიკე ლუკის დამცველი გერმანელთა გარნიზონი სავსებით გაანადგურეს საბჭოთა ჯარებმა... ვინღა მიიღო გებელსმა?

ნახ. ღონისა

გაზეთებიდან
საქართველო
საბჭოთა

სტალინიანი მკვლარი—მე სამასი ათასი მკვლარის წარმომადგენელი ვარ და ის მეტიარა ველიკე ლუკის მკვლარების წარმომადგენელი კი წინ დამდგარა.

იურან ხვერი

ლაფალი და პეტენი ცდილობენ საფრანგეთის შრომის უნარიანი ახალგაზრდობა გადასცენ გერმანიას, სავიაში და საფრანგეთის სხვა პროვინციებში დაიწყო აჯანყებები.

გაზეთებიდან

როს საფრანგეთს გულზე შესდგნენ ტეტონური ჩეკებით, გამცემლებმა იფიქრეს, რომ შეუსრულდათ გეგმები:

გასცეს დედა-სამშობლო და ამით თავსა „შველოდნენ“, და ღალატის საფასურად იუდას ვერცხლს ელოდნენ.

მაგრამ ძუნწმა ბატონებმა ჯილდო მცირე გაიღეს: მათ უბოძეს ჯალათობა — ვერცხლი თვითონ წაიღეს.

ამაზედაც არ გაჯავრდენ ლაფალი და პეტენი,— მუყაითად ამუშავდენ ნამუს-განაწყვეტები

არ აკმარეს ფრანგებს ყვლეფა, ძარცვეს მათი ქონება,— ახლა კი სურთ, რომ აქციონ საექსპორტო მონებად.

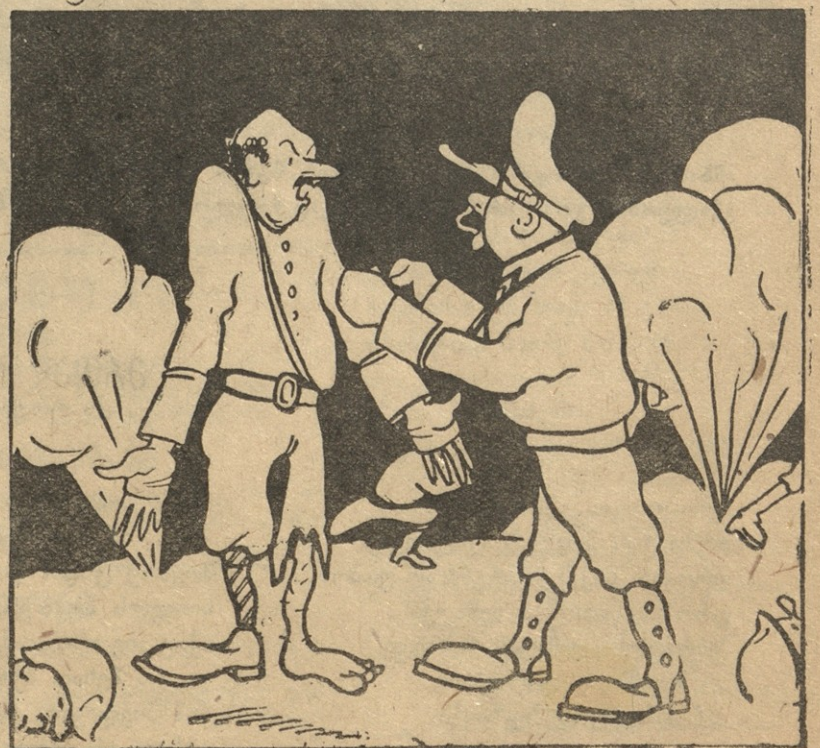
მაგრამ მებრძოლ საფრანგეთსა ვერ მოჰყვითეს მარჯვენა. ამას მოწმობს სავიის მთებში ხანძრის გაჩენა.

დე ახსოვდეს ორ იუდას, ორ გამცემელს, მელასა. მათ თვით ხალხი მისცემს ჯილდოდ... თითო სახრჩობელასა.

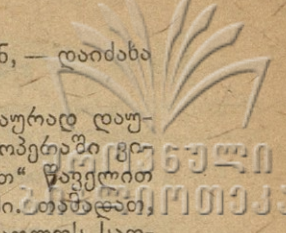
ამაზი მედგარიძე

უკანასკნელი

ნახ. ი. კროტკოვისა

— რატომ გამოიქცით, როცა ნაბრძანები გქონდათ პოზიცია დაგეცვათ უკანასკნელ კაცამდე?
— სწორედ იმიტომ, რომ უკანასკნელი დავრჩი.

1.

ცხრა მარტია. № ტრესტის ბუჰალტერს ბენო კოლოძეს ხელში საუტსოო თაიგული უჭირავს და თანამშრომლებს ეუბნება:

— რა ჩინებული თაიგულია!.. როგორ მოეწონება ჩემს საცოლოს!.. იცით რამდენი დაჯდა? თქვენი შეკრებილი ფული არ ყოფილა და ჩემი დაფუძნა, მაგრამ არაფერია, მე თქვენ არ გადაგახდევინებთ იმას, რაც დაფუძნა.

— რატომ, ამხანაგო ბენო? — შეშინებული ლიმილით უთხრა საფინანსო განყოფილების გამგემ და სათვალეები გაისწორა. — თაიგული საერთო საქმეა და ხარჯიც ყველამ უნდა გავინაწილოთ.

— მე ჩემი მხრით კაპიკს არ გავიღებ, — სთქვა მონაგარიშე ლენამ. — კმარა რაც მივეცი, მე ვალდებული არა ვარ სხვისი საცოლოსათვის თაიგულები ვიყიდო.

— შენ ყოველთვის ასეთი ხარ, — გაუწყრა გამგე ლენას, — აბა რას ამბობ? დღეს თქვენი დღეა და ჩვენი დირექტორისათვის ერთი თაიგული არ გემეტება?

— მე ორი დღეა ამ თაიგულს გადავყვე და ეს მეკადრება მაღლობის მაგივრად? — გაბრაზდა ბენო. — ოლიკო ჩემი საცოლოა, მაგრამ ხომ ჩვენი დირექტორია? აბა როგორ შეგკადროთ ცუდი თაიგული? სხვა განყოფილებები შურით გულზე სკდებიან, რომ მართო ჩვენ გვაქვს თაიგული.

— მართალია! მართალია! — დაუდასტურა ყველას მაგივრად გამგემ. როგორც კი დაჰკრავს დასვენების ხარი შევიკრიბოთ და მივართვათ. ახლა კი დასხედით თავთავის ალაგას და იმუშავეთ.

— ამხანაგო ბენო, ბალანსი დაამზადეთ? — ღიმილით გადასძახა გამგემ ბენოს. — ერთი კვირაა თხოულობს დირექტორი.

— ვერ მოვასწარი, ამხანაგო სამსონ! — ავღებულად უპასუხა ბენომ. — წუხელის ოპერაში ვიყავით მე და ჩემი საცოლო. ოჰ, როგორ მღეროდნენ?... ნადია ცომიამ გამავიყუა პირდაპირ. ნადია ხარაძემ გადამრია პირდაპირ. ვერ მოვიტყინე და ყვავილი ვესროლე. ჩემი საცოლო ვაფიქრდა, მერე გაწითლდა და მითხრა: ყმაწვილო ქალების მოყვარული ყოფილხართო... ამ დროს ამირანაშვილი არ გამოვიდა? დალოცვილი, როგორ დიდებულად მღერის! ავდექი და იმასაც გადავაწოდე ყვავილი, თან ცალი თვალით ჩემს საცოლოს ვუყურებ. ჩემი საცოლო მიხვდა, რომ მე ხელოვნება მიყვარს და გამიღიმა.

— ყოველ კულტურულ ადამიანს უნდა უყვარდეს ხელოვნება და ბუჰალტერია, — დაუდასტურა სამსონამ და ისევ ისე შეშინებულად უთხრა: — ამხანაგო ბენო, მომეცით თქვენი მასალები, მე თვითონ შევადგენ ბალანსს...

კარი გაიღო და თავი შემოჰყო ოფოფივით ქოჩორა გოგონამ. ამ გოგონას თმები ბზისფერი ჰქონდა, წარბები შავი, ცხვირი თეთრი, ლოყები წითელი, ტუჩები მუქი და საერთოდ გავდა ოფოფს,

რომელიც ტყიდან № ტრესტში შემოფრენილიყო.
— ბუჰალტერ კოლოძეს ეძახიან დირექტორთან, — დაიძახა ოფოფმა.

— ახლავე, — უპასუხა ბენომ, დაამთქნარა და უთაურად დაუმატა, — მოიცადოს, არა უშავს... ჰო, იმას ვამბობდი. ოპერაში ვიყავით მეტი. ოპერიდან მე და ჩემი საცოლო „ზისით“ წაველით ჩემს საცოლოსთან. ვახშამი დაგვხვდა მაგრამ რა ვახშამი, რასაკვირველია, მე ვიყავი. სამჯერ დავლიეთ ჩემი საცოლოს სადღეგრძელო.

ოფოფა გოგონამ ისევ შემოჰყო თავი კარებში და დაიძახა:
— ბუჰალტერ კოლოძეს ეძახიან დირექტორთან.

— ახლავე, — უპასუხა ბენომ და გაიხშორა. — ერთ წუთს არ შეუძლია უჩემოდ... ან შეიძლება რამე დიდ დავალებას მაძღვეს? რას იხამ? ომია, უარს ვერ ვიტყვი დიდ ადგილზე...

2.

ბენომ მძიმე ნაბიჯით გაიარა დერეფანი, ზედაც არ შეხედა ოფოფა მღივანს და კაბინეტის კარი ჯიქურ გააღო. არხეინად ჩაჯდა საფარძელში და ტკბილი ღიმილით შეხედა ოლიკოს. ოლიკომ შუბლი მოისრისა, თითქოს აბეზარ ბუხს იშორებდა, და ცივად უთხრა.

— ოქვენ, ყმაწვილო, სად წაბრძანდით წუხელის ოპერიდან რომ გამოვედით? ისევ ქეიფობდით? ფუ, ისევ ღვინის სუნი გიღისთ. რომელ სათზე გამოცხადდით სამსახურში? რატომ არ შეადგინეთ ბალანსი? ან რა საქირია ასეთი მლიქვნელობა, ფული რომ შეგგაროვებიათ თანამშრომლებში და თაიგული გიყიდიათ? თქვენ ცულლუტობთ და თაღლითობთ სამსახურში...

— ჩემი ოლიკო!

— უკაცრავად, მე თქვენთვის ოლიკო არა ვარ! მე თქვენი დირექტორი ვარ! თაღლითობისა და ცულლუტობისათვის მე თქვენ გითხოვთ სამსახურიდან... თავის მართლება საჭირო არაა, მე ყველაფერი ვიცი... მომშორდით!...

3.

ბენომ ძლივს მიათრია ფეხები ბუჰალტერიის კარებთან. ოთახიდან მხიარული სიცილი ისმოდა. ოფოფი მღივანი ლაპარაკობდა:

— კოლოძე ჩამოვარდა იშკილიდან. მე დაეყურე კარებთან და საკუთარი ყურით გავიგონე... ყოჩაღ ოლიკო! აბა რა ეგონა მაგ არამზადას: ქალია და ვათამაშებო?... უკაცრავად, ჩვენს დირექტორს გულისცემა აქვს და თავიც...

— მართალი ხართ, ამხანაგო, მართალი! — დაუდასტურა სამსონამ ლენას. — დიდხანია გასაგდები იყო ის არამზადა.

— აი, ახლა კი სიამოვნებით მივართმევ თაიგულს ჩვენს ოლიკოს, — აღტაცებით თქვა ლენამ. — ახლა ეს იქნება გულწრფელი საჩუქარი...
როდორმაც მოკვია

ნახ. პოდლოიაკისა

ნანილობრივ შუასკაღა

1.

— საბჭოთა შტაბი უნდა გაანადგურო, გაემართე საჩქაროდ. ცალი ფეხი რომ აქ გაქვს, მეორე უკვე იქ უნდა გქონდეს! მარში!
— არის!

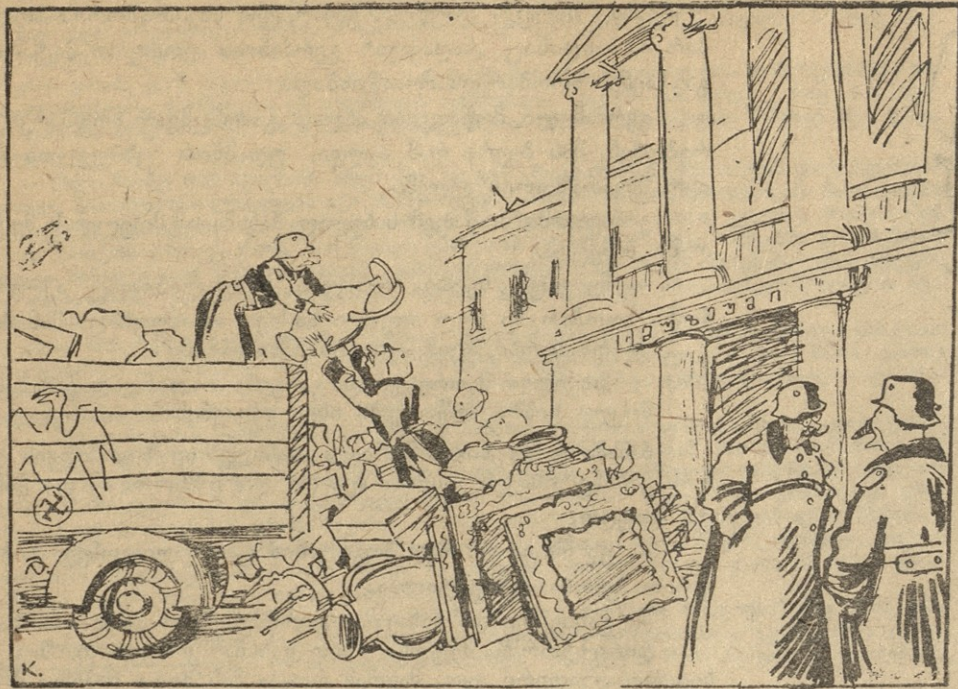
2.

— საბჭოთა შტაბს ვერაფერი დავაკელი, მაგრამ ნაწილობრივ მაინც შევასრულე თქვენი ბრძანება; ცალი ფეხი აქ მაქვს, მაგრამ მეორე იქ დავტოვე სამულამოდ.

კუჩხები განძთა მხსნაღნი

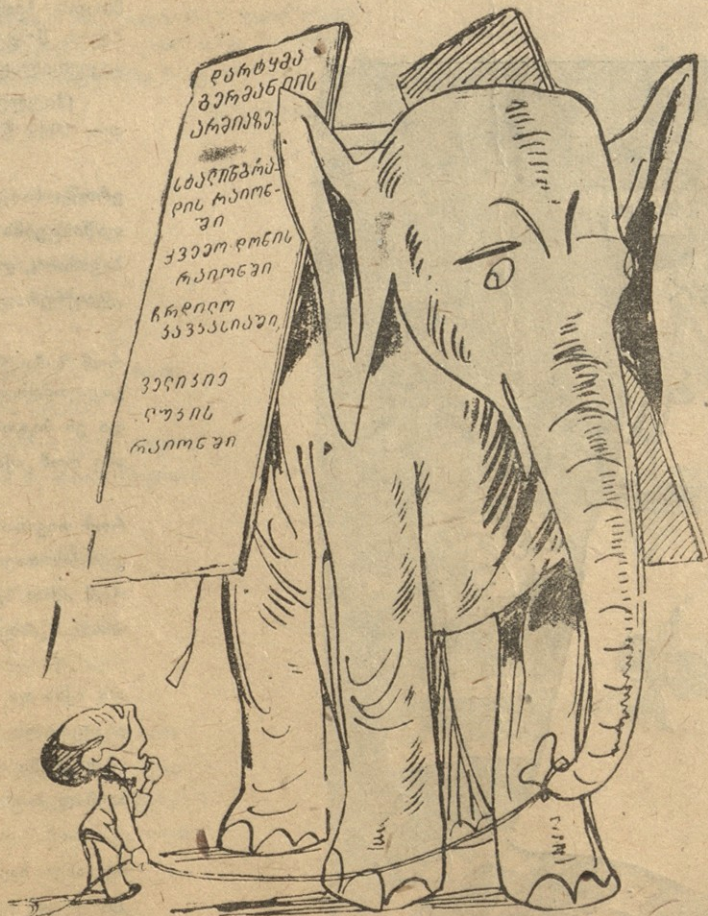
ნახ. ა. კანეგსკისა

- აი, რამდენი სამუშეუშო განძი გადავარჩინეთ ხანძრისაგან.
- განა მუშეუში იწვის?
- ჯერ არა, მაგრამ ჩვენ ახლავე დავწვავთ მას.

სპილო რა გოშია

ნახ. ლ. ბროდატისა

- ეშმაკმა იცის რა ხდება! როგორ ვაქციო სპილო ბუზად?

(ყოფითი სცენა 1943 წ.)

- ბრალდებული ავგუსტ პიპკე!
- აჰა ვარ, ბატონო მოსამართლევე.
- რა საქმიანობას ე ოდით?
- მეძებვე ვიყავი, ბატონო მოსამართლევე მე. პატიოსანი გერმანელი გახლავართ, არ ვიცი რისთვის და ბატუსადეს. თავის დღეში ბუზი არ შემწეულებია.
- ომში მონაწილეობ ით თუ არა?
- არა, ბატონო მოსამართლევე. მე არავითარი მონაწილეობა არ მიმიღია, ამ წყევულ ომში. მე მუდამ წინააღმდეგი ვიყავი ომისა და ჰიტლერის.
- რატომ იყავით ჰიტლერის წინააღმდეგი?
- მე პატიოსანი გერმანელი ვარ ბატონო მოსამართლევე, მე არავისთვის ბოროტება არ მსურს ჰიტლერმა კი დიდი უბედურება დაატეხა ჩვენს ხალხს მე კი რა უნდა მექნა?
- თქვენ ბრალად გდებთ მონაწილეობის მიღება რბევაში, ძარცვაში და...
- რას ბრძნებთ, ბატონო მოსამართლევე? ეს მხოლოდ გაუგებრობაა. ომის პერიოდში ჩემი ქალაქიდან არ გასულვარ, ვცხოვრობდი მშვიდად და წყნარად ვხვდებოდი მეზობლებს, ჩემსავით კეთილ გერმანელებს.
- ცნობთ თუ არა თავს დამნაშავეთ, ავგუსტ პიპკე?
- ბატონო მოსამართლევე, შეეკითხეთ ჩემს შესახებ ჩვენი ქალაქის მცხოვრებლებს. ყველა იტყვის, რომ ავგუსტ პიპკე პატიოსანი გერმანელია, რომელიც სხვის კერძო საკუთრებას ხელს არ ახლებს, არასდროს არ მოუტყულებია მყიდველები, ყიდა მხოლოდ პირველხარისხოვან საქონელს.
- გამოდის, რომ თქვენ არავინ გაგიძარცვიათ, ავგუსტ პიპკე?
- თქვენი შეკითხვაც კი შეუურაცხოფს ჩემს გერმანულ დიდებას. მე არაფერი დამნაშავე არ ვარ.
- ლეზულობდით თუ არა ამანათებს ფორნიტიდან თქვენი დისწულის ერნსტ ხელიკესაგან?
- ამანათებს? დიახ, ვდებულობდი.
- რამდენს, როდის და რა და რას?
- ახლავე გიპასუხებთ.. ერთი მივიღე პოლონეთიდან 1940 წელს, მეორე - უკრაინიდან 1941 წ.
- მიიღეთ თუ არა კიდევ ერთი ამანათი 1942 წ. ყირიმიდან და ერთიც - როსტოვიდან?
- მგონი. დიახ, მაგონდება, მივიღე.
- რა იყო ამანათებში?
- არ მახსოვს. სხვადასხვა ნივთები. ქონი, მანუფაქტურა.
- შეიძლება ფეხსაცმელიც იყო?
- დიახ, ფეხსაცმელიც.
- შეიძლება ქალის ჩულქებიც იყო?
- დიახ, დიახ..
- ამრიგად, თქვენი დისწული ძარცვავდა ხალხს და ნაძარცვს გიგზავნიდათ.
- ის არ ძარცვავდა.
- მაშ, როგორ შოულობდა იგი ამ ნივთებს?
- არ ვიცი, იწერებოდა - ორგანიზებას ვაკეთებო.
- სხვისი საკუთრების ორგანიზებას? შეიძლება ამ შემთხვევაში ის სოცავდა ამ საკუთრების პატრონებს?
- მე ეს არ ვიცი, ბატონო მოსამართლევე.
- თქვენ ამით, როგორც პატიოსანი გერმანელი, არ იყავით დაინტერესებული?
- მე მეგონა ომში ყველაფერი ეს ნებადართულია.
- ვისთვის?
- გერმანელებისათვის. მე მაინც არ მიმიღია მონაწილეობა ამაში. მე არავისთვის არაფერი არ წამირთმევია. მე წყნარი კაცი ვარ.
- როგორც წყნარმა და პატიოსანმა გერმანელმა თქვენ დაუბრუნეთ თუ არა ამანათები ერნსტს და მისწერეთ მას, რომ ნაპარავ ნივთებით, რომელსაც სისხლის ნიშნები აჩნდა, არ ისარგებლებდით?
- სისხლის ნიშნები არ აჩნდა, ბატონო მოსამართლევე.
- ამანათებისათვის შეუთვალეთ თუ არა მადლობა და მისწერეთ კიდევ გამომიგზავნეო.
- დიახ, მივწერე.
- მაშასადამე, ხელი შეუწყეთ ერნსტს ძარცვაში და მკვლელობაში?
- მე არ... ეს ბატონო მოსამართლევე, მე არ ვიცოდი რომ ასე მოხდებოდა. მე ვფიქრობდი...
- რას ფიქრობდო?
- მე ვფიქრობდი, რომ ამისათვის არ გამასამართლებდნენ.
- შემცდარხართ. უმკველად მიიღებთ სასჯელს ძარცვაში მონაწილეობისათვის, პატიოსანი, წყნარი გერმანელი.

სასამართლო გადის მსჯავრის გამოსატანად. დ. ზასლავსკი

— გენერალმა ფაფხურბერგმა საბჭოთა კავშირზე გალაშქრების დროს განაცხადა: „სანამ წითელ არმიას არ გავანადგურებ, ბერლინში არ დავბრუნდები“.

— აღარც დაბრუნებულა: სტალინგრადადთან დარჩა სანგრებში დამარხული.

„მოკალის“ კასი

გერმანელთა ბატალიონი დაბანაკდა ოკუპირებულ სოფელში, დამშუღლ—დაკონკილი ჯარისკაცები კალიასავით მოედნენ ქოხებს. საქათმეებს, სალორეებს. გულმოდგინედ ჩხრეკდნენ ისინი ყველა კუნჭულს, მაგრამ თითქმის ვერაფერს პოულობდნენ. მცხოვრებნი, ვისაც ვერ მოესწრო დროზე გასცლოდა დამპყრობლების შესევას, პარტიზანებად გასულიყვნენ, სახლში დარჩენილ მოხუცებისა და ქალებისაგან კი სულ ერთსადიამვე პასუხს ღებულობდნენ:

— უკვე წავგართვეს, უკვე გავვადრცვეს.

სოფლის გადაჩხრეკის შემდეგ, ბატალიონის უფროსს სათანადო პატაკით წარუდგა ეფრეიტორი ზაქენბერგი:

— თქვენო აღმატებულება, სოფელში ვერაფრის ორგანიზება ვერ მოვახერხეთ.

— რატომ?—აღმოფოთებული გაკვირვებით იკითხა უფროსმა ხუხენბერგმა.

— ყველანი გაიძახიან: უკვე წავგართვესო.

— ტყუილი იქნება,—დახვრიტეთ ერთი წყება ურჩებისა და დანარჩენები ჭკუას ისწავლიან.

— დავხვრიტეთ, თქვენო აღმატებულება.

— მერე? დანარჩენებმა რა თქვეს.

— იგივე გაიმეორეს—ალარაფერი შეგვარჩინეს, უკვე წავგართვესო.

ბრაზმორეული ხუხენბერგი მცირეხანს დაფიქრდა და შემდეგ იკითხა:

— განა ჩვენს მოსვლამდე აქ სხვა ნაწილი იდგა?

— იდგა თქვენო აღმატებულება, დანადგომული მინდვრების გასაწმენდად გამოგზავნილი საპიორთა ნაწილი.

— რომელი ნაწილი?

— რუმინელებისა.

— არამზადები,—გასწურა კბილებში ხუხენბერგმა,— მე მათ ვაჩვენებ სიერს.

შენ კი ეფრეიტორი ზაქენბერგ. დროულად უნდა მიველო გამოფრთხილებელი ზომები. დაუყოვნებლივ მოაყვანიე აქ იმ რუმინელთა ნაწილის უფროსი.

— მესმის თქვენო აღმატებულება, —წაიყვება ზაქენბერგმა და მანეკენივით შეტრიალვ? ლი ქუსლების ბაკუნით გავიდა.

რამოდენიმე წუთის შემდეგ რუმინელ საპიორთა ნაწილის უფროსი კნუტესკუ ეახლა ხუხენბერგს. იგი თუმცა ჩინით უფროსი იყო ხუხენბერგზე, მაგრამ მაინც ისე გამოეჩინა, ისეთი ლულულული მოასსენა თავისი გვარი და თანამდებობა, როგორც ნაცემმა ლაქიამ—ბატონს.

— თქვენი გვარი კნუტესკუა?—აგდებულად შეეკითხა ხუხენბერგი,—სასაცილო გვარი გქონიათ,—იმიტომაც კნავით ასე საცოდავად.

— მ-მ... დიახ, ეს რუმინული გვარი გახლავთ, ბოდიში, რომ...

— კმარა, კმარა, მე მაგისათვის არ გიძახდი, რომ შენი გვარის გენეალოგია მომესმინა. შენ ეს მითხარი, როგორ გაბედა შენმა ნაწილმა და საერთოდ თქვენ, რუმინელებმა?

— მ...მ... ესე იგი, რის შესახებ ბრძანებთ?

— როგორ გაბედეთ თქვენ სოფლის გაძარცვა? ხალხისთვის ყველაფერი წაგირთმევიათ, ქათამი, კვერცხი, კარაქი და საერთოდ, სურსათი და თუ კი რამ გააჩნდათ ყველაფერი. ეს ხომ თქვენის მხრივ ბანდიტობაა, ეს ხომ მოროდრობაა, ეს ხომ უზნეობაა მეთქი?

— ხმააწეულად შეეკითხა ხუხენბერგი და მაგიდას მუშტი დაარტყა.

— დი... დიახ, უზნეობაა, მაგრამ...

— რა „მაგრამ“?

— ესე იგი, მე იმის თქმა მინდოდა, რომ ჩვენი ნაწილი სრულებით მშვიერი იყო და მაგას გარდა...

— რა „მაგას გარდა“?

— მაგას გარდა... ამ სოფლის მცხოვრებნი ხომ სლავიანები არიან? განა... სლავიანების დანდობა დასაშვებია?

— მერე, ვინ გეუბნება დასაშვებიაო ბრიყვო, მაგრამ მოსახლეობის გაძარცვის და წართმევის უფლება მაინც თქვენ არ გქონდათ,—ეს უზნეობაა, ეს აღმაშფოთებელია.

— რატ... რატომ?—უნებურად წარმოსთქვა კნუტესკუმ,—და თან გაიფიქრა: „დიდი მორალის, სუფთა სინიდიისის კაკი სჩანს,—ეტყობა ნამდვილი არიელი არ უნდა იყოს“.

— იმიტომ, რომ ჩვენს ნაწილებს ალარაფერი დახვდათ წასართმევი—ხომ გესმის?

— მეს... მესმის ბატონო ხუხენბერგ, მესმის.

— ჰოდა, თუ გესმის, გააფრთხილე შენი ნაწილი, რომ ალარავინ გაბედოს ასეთი უზნეობა ჩვენი ნებართვის გარეშე ხოლო იმ წართმეული ქონებიდან რაც დაგრჩათ, დაუყოვნებლივ ჩაგვაბარეთ გესმის?

— მესმის ბატონო ხუხენბერგ.

— გესმის და მარშ ახლავე!

— მესმის ბატონო ხუხენბერგ,—და მანეკენივით შეტრიალებული კნუტესკუ ქუსლების ბაკუნით გავიდა.

— არა, ნამდვილი არიელი ყოფილა—ბურტყუნებდა ის თავის-თვის,—წმინდა არიელი ყოფილა თავისი წმინდა მორალით.

ფარსადანი

ლაშის „ილია“

(გერმანელების მიერ დაპყრობილ ქალაქში)

შუალამე გადასულა, მთვარე ციდან სხივებს ჰფენს და დაპყრობილს ფრიცებისგან „მშვიდად“ ძინავს ქალაქ ენს.

და მის ჭვრეტით ელიმებათ გესტაპოელ ჯალათებს (ვაი მზარეს მათი დანჯი სადაც მოიკლათებს).

ძინავს ყველას... ძინავს ხალხთა გავმებს სახრხობელებზე, „ძინავთ მშვიდად“ ბავშვთა ცხედრებს გარეუბნის ველებზე...

ძინავს დარბაზს გაშუქებულს სამეძაო სასახლის, საიდანაც სუნს მძორისას „არიელი“ ცას ახლის.

ძინავთ მთავარ მოედანთან შენობების ნანგრევებს. ძინავთ ქუჩებს, წინა ღამით „რაინდთაგან“ ნარბევებს,

ღუმს მიღამო. ძინავს ყოველს... მთვარე ციდან ნათელს ჰფენს... ძინავთ ცხედრებს, სახრხობელებს... „მშვიდად“ ძინავს ქალაქ ენს.

არყის „სურნელს“ უქმევს ბაგე „არიელთა“ პატრულებს. უცნობს ხედვენ... ხელს უფროსი ჯიბეში უფათურებს,—

ძინავს ყოველს... მაგრამ სხივი ელავს, კრთის არ შენელდა: ღვიძავს მგზნებარ, მოუღრეკელ ნებას შურისმგებელთა.

ლავალი „იჯარით აძლევს“ ჰიტლერელებს საფრანგეთის ქალაქებს, სამაგიეროდ ჰიტლერმა გალდებულა ლეზა იკისრა ყოველი ღონისძიებით დაეხმაროს ლავალს დარჩეს თავის პოსტზე.

ნახ. ღონისა

გაზეთებიდან

ეროვნული
გინულირთეა

— ფიურერ, ვასრულებ თქვენს სურვილს, მიირთვით ჩვენი ქალაქები, ოღონდ ემატოს თქვენს სიხარულს, ჩვენს მთავრობას ვიშიც ეყოფა.

ქანის ღიუკი

10 თებერვალი

ჩვენი ნაწილი ამ ზამთარში სამხრეთ საფრანგეთიდან პირდაპირ რუსეთის ყინვაში გადმოისროლეს. ჩვენი ტანისამოსი და ფეხსაცმელები სრულიად უკარგისია რუსული ყინვების პირობებში. ჩვენი ჯარისკაცები დაძრწიან დაპყრობილ სოფლებში ფეხსაცმელისა და თბილი ტანსაცმელის ორგანიზებისათვის. მეც უნდა ვცადო ბედი.

12 თებერვალი

როგორც იქნა შევძელი რუსული თბილი ქურთუკის ორგანიზება. — წავართვი 70 წლის მოხუცს, საწყალი როგორ არ მეხვეწა რევეტიონები მაქვს შემიბრალო, მაგრამ რას დაფუგდებდი ყურს... ოჰ, რა ქურთუკი იყო, მაგრამ გაუწყრეს გამჩენი ჩვენს ლეიტენანტს... მომეარდა და კიცხვა დამიწყო ასეთი თბილი ქურთუკი რად გინდა, მოხუცი ხომ არა ხარ, გზაზე დაგამძიმებსო. გამხადა და თვით ჩაიკცა.

15 თებერვალი

ეჰ, ჩემი საშველი არ არის. როგორც იქნა ჩექმები და ხელთათმანები ვიშოვნე, წავართვი ერთ რუსის დედაბერს, მაგრამ ეფრეიტორმა ორივე მომპარა და ჩვენს კაპიტანს მიართვა საჩუქრად. მე აღარა მაქვს იმედი, რომ გადაურჩე ამ ზამთარს.

20 თებერვალი

ჩვენი ლეიტენანტი, კაპიტანი და ეფრეიტორიც ყველანი დახოცეს პარტიზანებმა. ფეხსაცმელიც დავიბრუნე და ხელთათმანიც, მაგრამ რალა დროს... ფეხსაცმელები ჩემთვის ზედმეტია, რადგან ფეხები უკვე დაზარული მაქვს ყინვისაგან.

ეს დღიური უპოვნეს ჩრდილოეთ კავკასიის ფრონტზე მოკლულ გერმანელ ჯარისკაცს და გამოაქვეყნა

მ. კონდასიქაძე

ურთხვის იუმორი

ხელშეკრულებითი ზრუნვა

- ფელდფებელი, ვისია ეს ჩემოდნები?
- ბატონ ობერ-ლეიტენანტის, თქვენო უმაღლესობაე.
- წაიღეთ ის ჩემს ავტოში და უთხარით ობერ-ლეიტენანტს, რომ ასეთი დიდი ჩემოდნები დიდათ აბრკოლებს გერმანელ ოფიცერს უკანდახევის დროს.

(„სამშობლოს პატრიოტი“)

რადიკალური საშუალება

- შენ, ედუარდ, ძველი ჯარისკაცი ხარ. წარსულ წელს ომობდი რუსეთში. მითხარი როგორ დავიცვა თავი რომ არ მოვიყინო?
- უნდა ითხოვო დაგნიშნონ მზვერავად... და ტყვედ ჩაჰპარდე რუსებს.

(„წითელი ბრძენი“)

ანდაზის მიხედვით

- ხენდე ხოს! — შეპყვირა ჩირგვებიდან გერმანელმა ჩვენს მზვერავს ოსტაპ ფილიპჩენკოს.
- ოსტაპი ენაუთქმელად ეცა გერმანელს, ხიშტი ჩასცა და მხოლოდ შემდეგ უთხრა:
- ნუ იტყვი „ხოს“ და „ჰოპ“, — სანამ არ გადახტები.

(„გვარდიელთა დროშა“)

საკამაქციო კოლმეზია.

თბილისი. სატირიკო — юмористический журнал „Нианги“. რედაქციის მისამართი: ლენინის ქ. № 28 ტელ. 3-10-48

ხელმოწერილია დასაბეჭდად 1943 წ. 29/III. ამბ. ლ. პ. ბერიას სახ. პოლიგრაფკომბინატი „კომუნისტი“, ლენინის ქ. № 28. გამოც. № 11 შეგ. № 332 უფ 0146